

Sygn. akt II Co 5/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Wiesława Buczek- Markowska (spr.)

Sędziowie SSO Zbigniew Ciechanowicz

SSO Małgorzata Grzesik

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 czerwca 2014 roku w S.

sprawy ze skargi A. T. (1)

o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie I Co 1512/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Myśliborzu

z powództwa A. T. (1)

o ustanowienie pomocy prawnej z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej w sprawie I C 1757/13

postanawia:

umorzyć postępowanie wszczęte wnioskiem A. T. (1) o wyłączenie sędziego Agnieszki Tarasiuk - Tkaczuk od rozpoznania sprawy.

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2014 roku A. T. (1) wniósł skargę, w której zażądał stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie I Co 1512/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Myśliborzu z wniosku A. T. (2) o ustanowienie pomocy prawnej z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej w sprawie I C 1757/13.

W postępowaniu skargowym skarżący złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych - opłaty od skargi na przewlekłość postępowania oraz wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił wniosek skarżącego A. T. (1) o zwolnienie od opłaty od skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (sygn. akt II Cs 41/14) oraz odrzucił wniosek skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Skarżący wezwany do uiszczenia opłaty w terminie tygodniowym nie uczynił tego.

W dniu 15.05.2014r. wpłynął ponowny wniosek o zwolnienie skarżącego od opłaty sądowej od skargi w kwocie 100 zł, który został odrzucony postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 maja 2014 roku. W tym samym piśmie z dnia 15.05.2014 roku skarżący złożył wniosek o wyłączenie sędziego Agnieszki Tarasiuk- Tkaczuk od orzekania w sprawie. Skarżący wskazał, iż ww. sędzia orzekała już w sprawie i wydała rozstrzygnięcie, które było dla skarżącego krzywdzące.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wobec nie uzupełnienia braków skargi w zakresie opłaty, dokonał jej odrzucenia postanowieniem z dnia 26 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli wydanie orzeczenia stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Analiza akt postępowania doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie zaszły podstawy do umorzenia postępowania wywołanego złożonym przez stronę skarżącą wnioskiem o wyłączenie sędziego w osobie A. T. (3).

Wyłączenie sędziego, reguluje dział trzeci rozdziału pierwszego Kodeksu postępowania cywilnego wskazując w art. 48 przyczyny wyłączenia sędziego z mocy ustawy, który to przepis nie ma zastosowania w sprawie wnioskodawcy oraz przewidując w art. 49 - możliwość wyłączenia sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony. Wyłączenie sędziego na podstawie tego przepisu, następuje „jeżeli między sędzią a jedną ze stron lub jej przedstawicielem zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego.”

Zwrócić należy uwagę, iż złożenie wniosku o wyłączenie sędziego ma swoje ograniczenie czasowe. Wynika to z treści art. 50 § 1 k.p.c stosownie do którego „wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa się toczy, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia. (tak wyrok Sądu Najwyższego z 7.2.2000 r., I CKN 394/98).

Przez użyty w ww. normie prawnej zwrot „sprawa się toczy” należy rozumieć czas, w którym sprawa jest rozpoznawana co do istoty, ale także wtedy gdy rozpoznawane są kwestie wpaddingowe albo uboczne, jak np. rozpoznanie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych albo zabezpieczenie roszczenia - jeżeli strona zgłasza wniosek o wyłączenie sędziego, który rozpoznaje tę kwestię.

Zatem ostatecznym terminem, o jakim mowa, jest zamknięcie rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji albo wydanie orzeczenia rozstrzygającego kwestię uboczną lub wpaddingową, gdy wniosek o wyłączenie dotyczy sędziego rozpoznającego tę kwestię.

Z analizy akt sprawy wynika, iż sędzia, którego wyłączenia domaga się skarżący orzekał w kwestii wpaddingowej. Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2014 roku oddalono bowiem wniosek A. T. (2) o zwolnienie go od opłaty od skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki oraz odrzucono wniosek ww. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie to jako niezaskarżalne z chwilą jego wydania zyskało walor prawomocności.

Zakończona została także sprawa wywołana wywiedziona przez A. T. (1) skargą o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie I Co 1512/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Myśliborzu. W dniu 26 maja 2014 roku zapadło postanowienie, w którym Sąd Okręgowy przedmiotową skargę odrzucił. Skarga została rozpoznana w nowym składzie orzekającym, w którym nie zasiadł sędzia, którego wyłączenia domagał się skarżący.

W tym stanie rzeczy, skoro w momencie złożenia wniosku o wyłączenie sędziego (15 maja 2014 roku), sędzia rozstrzygający kwestie uboczne w toczącym się postępowaniu już dalej nie orzekał w sprawie, a orzeczenie o zwolnieniu od kosztów i odrzuceniu wniosku o wyłączenie sędziego stało się w tym przedmiocie prawomocne w rozumieniu art. 50 § 1 k.p.c, jak też nie zachodziły podstawy do wyłączenia sędziego od orzekania co do istoty sprawy (w przedmiocie stwierdzenia przewlekłości postępowania) - sędzia ten jak wynika z powyższych uwag nie został wyznaczony do jej rozpoznania – rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku skarżącego o wyłączenie sędziego stało się bezprzedmiotowe, albowiem odpadł cel jak legł u podstaw jego złożenia.

Jedynie na marginesie dodać wypada, że wniosek o wyłączenie sędziego może dotyczyć sędziego orzekającego w danej sprawie, a nie sędziego pracującego w danym wydziale, który w przyszłości będzie mógł „potencjalnie” rozpoznawać sprawę (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2.06.2010 roku, II UO 1/10).

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 355 § 1 k.p.c orzeczono jak w sentencji postanowienia.